

Roger Waters: The Wall Live

Zaterdag 20 juli 2013, Werchter

Matthieu Van Steenkiste - fotos: Joris Peeters - 21 juli 2013

Bijna bejaarde rockster op jaren gaat op tournee met een plaat die dertig jaar geleden zijn artistiek hoogtepunt betekende. Alle seinen zouden dan op rood moeten gaan, maar als het om Roger Waters' *The Wall Live* gaat, dan is spektakel verzekerd. Zelfs al wil die uitvergroting ook zeggen dat de tekortkomingen ervan even hard opvallen.

Het was het soort bezopen idee dat enkel in de koker van een door zichzelf geobsedeerde, megalomane miljonair kon ontkiemen: een conceptplaat, ontsproten uit zijn onvrede met een te afstandelijk publiek, losjes gebaseerd op zijn eigen leven, van opgroeien tot echtscheiding. Het was bombastisch zelfbeklag, maar toen *The Wall* in november 1979 uitkwam, was het meteen een schot in de roos; het dubbelalbum zou één van de best verkopende platen van Pink Floyd worden.

Die groep ligt na decennia van egogevechten al even op apegapen, maar *The Wall* is zijn plaat, dus trekt bassist Roger Waters deze zomer voor de tweede keer rond met een geüpdatete versie van de tour die de plaat in 1980 tot leven bracht: technisch verbluffender, nog groter en nog hoger. Als dit een film was, dan was het een Hollywoodblockbuster, leunend op een goedkoop psychologisch verhaaltje ("Papa was er niet, mama overbeschermend, de leraars klootzakken, en dus ben ik nu een egocentrische maniak die ruzie heeft met de wereld") en verbluffende special effects. Dat bleek van bij opener "In The Flesh" waarbij niet alleen een overdaad aan vuurwerk gebruikt werd, maar zelfs een vliegtuigje op vrij knullige wijze over het publiek mocht scheren. Het surround geluid dat daarbij hoort is echter ronduit overweldigend. Bij deze show werd niets aan het toeval overgelaten, en zeker niet aan het geluid: Waters' band speelt fantastisch, en op de wei klinkt dat ook zo.

Met projecties uit de gelijknamige film uit 1982 volgt deze show netjes het verhaal van het album. Af en toe wordt één van de groteske tekenfilmfiguren van animatietekenaar Gerald Scarfe als opblaaspop losgelaten over het podium. Terwijl Belgische kansarme jongeren dat bekend "We don't need no education" laten weerklinken van op de rand van het podium, torent zo hoog boven hen een onheilspellende leraar uit.

Op dat moment maakt Waters ook de enige wijziging aan het muzikale verloop: hij breidt aan het nummer "Another Brick In The Wall pt. 2" een nieuwe coda, opgedragen aan Jean-Charles de Menezes, een Braziliaanse jongeman die in 2005 in de Londense metro werd doodgeschoten door de Britse politie op verdenking van terrorisme. Waters richt voor een zeldzame keer het woord tot het publiek wanneer hij verklaart beschaamd te zijn dat er nog steeds geen onderzoek naar het voorval is gevoerd. Niet dat het deze show anders aan engagement ontbreekt: voortdurend worden anti-oorlogsleuzen geprojecteerd, de fascistische

beeldtaal van het tweede gedeelte van de show is duidelijk van voor Godwin's Law elke vergelijking met Nazi-Duitsland de facto verbod, en wanneer "Bring The Boys Back Home" weerklinkt, lijkt een vertegenwoordiger van Unicef de projecties te hebben vervangen door één van hun campagnefilmpjes.

"Mother" brengt Waters in duet met zijn oude zelf uit 1979; "wat een egotrip", denk je dan, maar je stelt ook vast dat [hier](#) op twintig minuten al meer is gebeurd dan in een volledig Museconcert. Als je show brengt, doe het dan op deze manier: *overblown*, maar met inhoud. In "Goodbye Blye Sky" wordt The [Battle](#) For Brittain gerecreëerd met een grote projectie op de muur in opbouw. Wanneer "Another Brick In The Wall pt. 3" vervolgens losbarst met beelden vol ruis en een flard noise, vraag je je onwillekeurig af hoeveel U2 voor de Zooropa-tour ooit van *The Wall Live* heeft geleend, en hoeveel de technologische mogelijkheden die de Ieren gebruikten vervolgens deze tour hebben beïnvloed.

Eenmaal de befaamde *Wall* na de pauze helemaal is opgetrokken, vallen niettemin wel wat bedenkingen te formuleren. Wanneer Waters "Is There Anybody Out There?" door een gaatje in de muur brengt en "Nobody Home" vanuit een appartementje hoog bovenin, is de grens met de parodie niet ver weg. Het gebaar is zo groot, dat zeker de pathos van "Vera" bijna ondraaglijk wordt.

Maar dat is dan ook het euvel van *The Wall*, een plaat die fascineert door zijn grote ambitie, maar verre van foutloos is. In dit tweede deel zitten muzikaal veel dode momenten, die in deze opvoering helemaal ondergeschikt lijken te worden aan de show. Waters' stem klinkt af en toe wel erg doorgesloten, en wanneer hij in "Comfortably Numb" plots in drie seconden van voor de muur naar boven op de muur gaat, en even later *tegelijk* op beide plaatsen staat, weet je dat hij het niet helemaal alleen klaart. De gitaarsolo bovenop de muur in het zelfde nummer is randje potsierlijk, en heeft een hoog Slash in "November Rain"-gehalte. Waters lijkt ook iets te hard te genieten van de dictatorrol die hij in deze fase van de plaat speelt, schiet met genoegen met een mitrailleur vol losse flodders in het publiek en in de lucht. Hadden we voor deze show de woorden "megalomanie" en "egotrip" al eens laten vallen?

Het is dan ook lichtjes ontgoochelend, maar inherent aan de plaat, dat het laatste stukje van *The Wall Live* voornamelijk bestaat uit projecties uit de film op de muur, met Waters die daarvoor staat te zingen. Het zal duren tot de muur instort na het theatrale "The Trial" en zijn massaal meegebruld "Tear down the wall" voor er echt nog iets beweegt op het podium. En dan is het ook meteen gedaan, met een akoestisch gebracht "Outside The Wall" en een diepe buiging; geen spetterend einde, maar een kleine coda waar eigenlijk al de credits over horen te lopen.

En dus blijft *The Wall Live* ook na meer dan dertig jaar intrigeren: zo groots opgezet dat het zijn hand wel moet overspelen, maar naast dat eerder vermelde *Zooropa* tegelijk ook één van de weinige keren dat een stadiongroep er in slaagde om vorm en inhoud tijdens zijn optredens samen te laten vallen. Het zou een voorbeeld voor veel andere stadionacts mogen zijn. Al moet je dan in de eerste plaats natuurlijk iets te vertellen hebben.

[Meer foto's op onze flickr](#)

<http://www.flickr.com/photos/fotodigg/sets/72157634720325305/>